

« Καὶ διετί τοὺς ἀδίωξαν ἀπὸ τὸν παράδεισον; »

Τὸ κοράσιον περιεπλέγθη καὶ δὲν ἤζευρε τὶ ν' ἀποκριθῆ. Τέλος, μετὰ στιγμάς τινας, νομίσαν ὅτι εὗρε τὴν αἰτίαν, ἀνέκραξε·

« Διότι δὲν ἐπλήρωντο τὸ ἐνοίκιον. »

ΚΙΣΣΑ ΚΑΙ ΣΤΡΟΥΓΘΙΟΝ

Μῦθος

Ἐν ἀμπέλῳ εἶδε κίσσα
Ἐπὶ κλήματος στρουθίου
Σταφυλᾶς καλᾶς ἔσθίου,
Καὶ τὴν θέσιν της ἀφεῖσα
ῆλθε καὶ αὐτὴ ταχεῖα
Τοῦ στρουθίου συνοδία,
Καὶ ἀπλήστως λαιμαργοῦσα
Οὔτως ἥρχισε λαλοῦσα·
« Πόσον πλῆθος σταφυλῶν,
Γλυκυχύμων καὶ καλῶν!
Καὶ ὁ φύλαξ συμφωνεῖ.
Η τοιαύτη πλησμονή,
Τὸ τοιοῦτον ἀρωμά του
Εἴν· ἐκ τῶν σπανιωτάτων
Εἰδαμέν ποτε τοιοῦτον
ἄλλοτε ἀμπέλου πλοῦτον;
ῆκουσεν δὲ φύλαξ ὅσα
φλύαρος ἐλάλει γλώσσα,
Προχωρεῖ καὶ λίθους βάλλει
Καὶ τοὺς ξένους ἀποβάλλει.
Ἐκ τοῦ κλήματος φυγήστε
Ἐρθασαν αὐτοὶ πετῶντες
Εἰς τὸν λόφον τὸν πλησίον.
Ἐπει τότε τὸ στρουθίον·
« Κίσσα, ή ἀδολεσχία
Καὶ πολλή σου φλυαρία
Αφαιροῦσι τὴν τροφήν μου
Καὶ τὴν εὐχαρίστησίν μου·
Ἐπιστρέψωμεν, ὄριλη,
Πλὴν διόλου μὴ ὅμιλει,
Ὄτι, ἀν μᾶς ἐννοήσουν,
Πάλιν θὰ μᾶς ἐμποδίσουν. »
Ἐπανῆλθον· ή δὲ κίσσα,
Νὰ σιγῇ ὑποσχεθεῖσα,
Οὐτως ἔτρωγε τὸ πρῶτον
Χωρὶς λέξιν, χωρὶς κρότον.
Αἰρηνης εἶπε· « Τί συμβαίνει;
Τίνος ἔνεκα καὶ πῶς
Τώρα πλέον δὲν μ' εὐφραίνει;

Τῆς ἀμπέλου δὲ καρπὸς;

Ποιὸς ἦτο ἐν ἀρχῇ! ...

Πλὴν σιώπα. Ταραχή!

Λίθους πάλιν ἔτοιμαζει

Ο ἄντρος καὶ πλησιάζει. »

« Άλλ' ἴδοις αὐτὴ τί πράττει·

Κέψεσα τὸν βότρυν δράττει,

Κ' ἐπὶ ἥρην μ' αὐτὸν ὑπάγει

Ἀνενόχλητος νὰ φάγη.

« Βπὶ κλάδου καθισθεῖσα

Πάλιν ἥρχισεν ή κίσσα·

« Ἰδοὺ θέσις ἀσφαλείας

Καὶ ἀνέσεως τελείας.

Πόσον είμαι εὐτυχής!

Πῶς δὲν ἦλθα ἐξ ἀρχῆς! »

Ἔλεγε καὶ ἄλλ' ἀκόμα

Τὸ ἀνήσυχόν της στόμα,

Οἵτις ἔξαίφνης ἄλλαι κίσσαι

Τὴν φωνὴν ἀκροασθεῖσαι,

Εἰς τὸ δένδρον πλησιάζουν

Καὶ τὴν βότρυν της ἀρπάζουν.

Διασάρεστα φέρει παντοῖς

« Ανθρώπων ἀθυροστομία.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τοὺς ἐκτὸς ἐντὸς ὑπάρχω καὶ τῶν κάτω ἕνω
(καταί,

Πλὴν καὶ ἄνω ἐν δὲν μ' εὕρης, κάτω ζήτει
(κάτω εἴμαι.

« Άλλ' ο λόγος μου, ως βλέπω, νὰ σὲ πεισῃ
(δὲν ἀρκετ.

Τι ζητεῖς ἐδῶ καὶ βλέπεις; Πρέπει νὰ ζητῇς
(ἔχει,

Μή με ζήτεις τὰ μεγάλα, ἄλλα ζήτεις τὰ
(μικρά.

Κ' εἴς αὐτῶν εἰς ζῶντα ὅγι, ἄλλα μόνον εἰς
(νεκρά.

Δισκολεύεσσαι νὰ μ' εὕρῃς; « Εγὼ πάλιν σ' εὐ-
(κολόνω.

Δὲν μ' ἀπήντησες εἰς τοῦτο: Ζητησέ μα εἰς
(ἔκεινο.

Β. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ